

20 Ιανουαρίου, 1994

[ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ Δ/στές]

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Εφεσείοντες,

v.

ΠΕΤΡΟΛΙΝΑ ΛΤΔ.,

Εφεσιβλήτων,

(Πολιτική Εφεση Αρ. 8132)

Τροποποίηση Δικογράφων — Αίτηση για τροποποίηση της έκθεσης αιτιώσεως σε αγωγή με την οποία αξιούνταν αποζημιώσεις για μη παράδοση κενής κατοχής του σταθμού πετρελαιοειδών των εναγόντων μετά την λήξη της ενουκίας — Η αίτηση υποβλήθηκε μετά την έναρξη της ακρόασης της αγωγής και με αυτή εξητείτο να προστεθεί i) ισχυρισμός για γνώση των εφεσιβλήτων της ύπαρξης ρήτρας σε σύμβαση αντιπαροχής μεταξύ των εφεσεϊόντων και τρίτου προσώπου για την αξιοποίηση του ακινήτου όπου βρισκόταν ο σταθμός πετρελαιοειδών, με την οποία για κάθε μήνα καθυστέρησης της παράδοσης της κατοχής του κτήματος στους τρίτους θα καταβαλλόταν συγκεκριμένο ποσό για αποζημιώσεις, ii) για προσθήκη διαζευκτικού τρόπου υπολογισμού αποζημίωσης σε περίπτωση που η ρήτρα για συμφωνημένες αποζημιώσεις προς το τρίτο πρόσωπο δεν θα εφαρμόζόταν, και iii) για αξίωση επιπλέον αποζημιώσεων για την απώλεια εισοδημάτων των εφεσεϊόντων λόγω της καθυστέρησης της συμπλήρωσης του κτιριακού συγκροτήματος που θα ανεγειρόταν, από το οποίο σύμφωνα με την σύμβαση αντιπαροχής οι εφεσεϊόντες θα έπαιρναν το 25% των υποστατικών που θα ανεγείρονταν — Το πρωτόδικο Δικαστήριο απόρριψε την αίτηση διότι έκρινε ότι ήταν κακήπιστη, ότι επέξέτεινε τη βάση της αγωγής υπέρμετρα και διότι θα έβαζε σε δυσμενή θέση τους εφεσιβλήτους κατά τρόπο που δεν μπορούσε να αποζημιωθεί με έξοδα — Κρίθηκε ότι η αίτηση έπρεπε να είχε γίνει αποδεκτή ως προς τα i) και iii) ανωτέρω ενώ ορθά είχε απορριφθεί ως προς το ii) ανωτέρω.

Αγωγή — Κλίμακα της αγωγής — Δεν αποτελεί μέρος των δικογράφων αλλά συνέπειά τους — Δεν χρειάζεται να υποβληθεί ξεχωριστό αίτημα, για την τροποποίηση της κλίμακας της αγωγής, όταν εγκρίνεται τροποποι-

ηση δικογράφου που, αναγκαστικά, μεταβάλλει την κλίμακα της αγωγής.

5 Οι εφεσείοντες αξίωσαν εναντίον των εφεσιβλήτων αποζημιώσεις για την καθυστέρηση της παράδοσης κενής κατοχής σταθμού πετρελαι-
οειδών που, κατά τον ισχυρισμό των εφεσειόντων έπρεπε να είχε πα-
ραδοθεί την 31.12.88, όταν έληξε η ενοικίαση. Στην έκθεση απαίτησης
10 τους ζητούσαν αποζημιώσεις ύψους £3.000 μηνιαίως, ποσό που κατά τον ισχυρισμό τους όφειλαν να πληρώνουν σε τρίτα πρόσωπα σαν μη-
νιαίες αποζημιώσεις, σύμφωνα με σύμβαση αντιπαροχής που είχαν
15 μ'αυτούς για την ανάπτυξη του κτήματος με την ανέγερση κτιριακού συγκροτήματος, το 25% του οποίου θα εδίδετο στους εφεσείοντες. Με-
τά την έναρξη της ακρόασης της αγωγής και την κατάθεση του πρώτου
20 μάρτυρα για τους εφεσείοντες, οι εφεσείοντες υπόβαλαν αίτηση για τροποποίηση της έκθεσης απαίτησέως τους με την προσθήκη των εξής
15 ισχυρισμών: (i) ότι οι εφεσιβλήτοι γνώριζαν για την ύπαρξη της σύμ-
βασης αντιπαροχής και της ρήτηρας για συμφωνημένες μηνιαίες αποζη-
μιώσεις ύψους £3.000, (ii) σε περίπτωση που δεν θα εφαρμοζόταν η
συμφωνημένη ρήτρα αποζημιώσεων, αποζημιώσεις για την πραγματι-
κή ζημιά που θα υφίσταντο οι εφεσείοντες που ήταν μεγαλύτερη από
20 τις £3.000 μηνιαίως, και (iii) την ζημιά που οι ίδιοι οι εφεσείοντες θα υφίσταντο από το γεγονός της καθυστέρησης της παράδοσης σ'αυτούς
του 25% του κτιριακού συγκροτήματος που θα ανεγειρόταν σύμφωνα
25 με την σύμβαση αντιπαροχής και που οι ίδιοι υπολόγισαν σε £1.136 μη-
νιαίως. Η αίτηση υποστηριζόταν με ένορκη δήλωση, ο δε ένορκως δη-
λώσας δεν κλήθηκε για αντεξέταση από τους εφεσιβλήτους.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απόρριψε την αίτηση διότι έκρινε ότι οι
λόγοι που προβάλλονταν στην ένορκη δήλωση ήσαν ασαφείς και ανε-
παρκείς, ότι η στάση των εφεσειόντων ισοδυναμούσε με απόκρυψη των
30 πραγματικών τους αξιώσεων και άφηνε αρκετές υπόνοιες για κακοπι-
στία τους, και διότι αν εγκρινόταν η αίτηση οι εφεσιβλήτοι θα τοποθε-
τούνταν σε δυσμενέστερη θέση πράγμα που δεν μπορούσε να θεραπευ-
θεί με την επιδίκαση εξόδων. Όλα τα ουσιώδη γεγονότα που αποτελού-
σαν την βάση για την έγερση των επιπρόσθετων αξιώσεων είχαν γνω-
στοποιηθεί στους εφεσιβλήτους με επιστολές από το δικηγόρο των εφε-
35 σεϊόντων. Επιπλέον η θέση των εφεσιβλήτων με την υπεράσπισή τους
ήταν η πλήρης άρνηση της βάσης της αγωγής, ισχυρίζονταν δηλαδή ότι
δεν είχαν υποχρέωση να εκκενώσουν το επίδικο κτήμα στις 31.12.88,
επικαλούμενοι διάφορους νομικούς και πραγματικούς λόγους.

Αποφασίσθηκε ότι:

40 Από τα γεγονότα της υπόθεσης, και από την στάση που είχαν τηρή-

σει οι εφεσίβλητοι με την υπεράσπισή τους και ακόμη και την θέση τους ενώπιον του Εφετείου, καταδεικνυόταν ότι δεν στοιχειοθετείτο κακοπιστία εκ μέρους των εφεσειόντων ή προσπάθεια απόκρυψης γεγονότων, ούτε μπορούσε να λεχθεί ότι με το να επιτραπούν οι τροποποιήσεις (i) και (iii) ανωτέρω θα προκαλούντο δυσμενείς επιπτώσεις στους εφεσίβλητους που δεν μπορούσαν να θεραπευθούν με έξοδα, ενώ αντίθετα η τροποποίηση (ii) ορθά απορρίφθηκε διότι έλειπε παντελώς το υπόβαθρο γεγονότων για να ζητηθεί.

5

Η έφεση επιτράπηκε εν μέρει. Οι εφεσίβλητοι να πληρώσουν τα 2/3 των εξόδων της έφεσης.

10

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

Αριστοδήμου ν. Χαραλάμπους (1990) 1 Α.Α.Δ. 319,

Perestrello v. United Paint Co. Ltd [1969] 3 All E.R. 479,

Thoma v. Chambou (1986) 1 C.L.R. 68.

15

Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Νικολάτος, Ε.Δ.) που δόθηκε στις 15 Μαΐου, 1990 (Αρ. Αγωγής 780/89) με την οποία το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτησή τους για τροποποίηση της έκθεσης απαιτήσεως.

20

...*Στ. Παύλου, για τους Εφεσειόντες.*

Α. Μυριάνθης και Σπ. Μυριάνθης, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής Γ. Κωνσταντινίδης.

25

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση των εναγόντων για τροποποίηση της έκθεσης απαιτήσεως. Οι ενάγοντες εφεσιβάλλουν την απόφαση.

Κατά τους εφεσειόντες η σύμβαση μίσθωσης πρατηρίου πετρελαιοειδών που τους ανήκει έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 1988 και ενόψει της άρνησης των εφεσιβλήτων, μέχρι τότε μισθωτών τους, να το

30

5 παραδώσουν, διεκδίκησαν μεταξύ άλλων, αποζημιώσεις. Η αγωγή είχε καταχωριστεί στις 16 Φεβρουαρίου 1989 και το πρώτο ποσό που εξειδίκευσαν ως ζημιά τους αναφερόταν στην απώλεια της κατοχής της εκμετάλλευσης του ακινήτου τους τον Ιανουάριο του 1989. Κατά τον ισχυρισμό τους ανερχόταν σε £1.500. Από εκεί και πέρα η αξίωσή τους για αποζημιώσεις στηρίχθηκε πάνω σε διαφορετική βάση. Διεκδίκησαν δικαίωμα σε αποζημίωση ίση προς τη ζημιά που θα υφίσταντο επειδή οι ίδιοι, λόγω της άρνησης των εφεσβλήτων να τους παραδώσουν το ακίνητο, αθέτησαν συμβατική υποχρέωσή τους προς τρίτους. Οι τρίτοι αγόρασαν το ακίνητο προς 10 ανέγερση πολυόροφου κτιριακού συγκροτήματος έναντι αντιπαροχής που θα αντιπροσώπευε το 25% όλων των μονάδων που θα κτιζόνταν και οι εφεσείοντες δεσμεύθηκαν να παραδώσουν το ακίνητο μέχρι της 31ης Ιανουαρίου 1989. Επειδή στη σύμβαση με τους τρίτους ορίστηκε ως πληρωτέα αποζημίωση στην περίπτωση καθυστέρησης της παράδοσης το ποσό των £3.000 μηνιαίως, αξίωσαν αυτό το ποσό από την 1 Φεβρουαρίου 1989 και μετά.

20 Διαρκούσας της κυρίας εξέτασης του πρώτου μάρτυρα των εφεσείοντων, εγκρίθηκαν ενστάσεις των εφεσβλήτων ως προς το αποδεκτό μαρτυρίας που επιχειρήσαν να εισάξουν οι αντίδικοί τους. Η ακρόαση αναβλήθηκε για να δοθεί στους εφεσείοντες η ευκαιρία να υποβάλουν αίτηση για τροποποίηση.

25 Με το πρώτο από τα αιτήματά τους οι εφεσείοντες ουσιαστικά επεδίωξαν να εισάξουν ως στοιχεία της υπόθεσής τους τη γνώση των εφεσβλήτων ως προς τη σύμβαση με τους τρίτους και κατ' επέκταση, του κινδύνου πληρωμής αποζημιώσεων σ' αυτούς. Το πρωτόδικο Δικαστήριο, επιπρόσθετα προς τα γενικότερα στα οποία θα επανέλθουμε, χαρακτήρισε αυτή την προτεινόμενη τροποποίηση, ως 30 "κυρίως επιχειρηματολογία που εν πάση περιπτώσει δεν έχει τη θέση της στις γραπτές προτάσεις". Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε. Η προτεινόμενη τροποποίηση σκόπευε στη θεμελίωση της αξίωσής τους για αποζημίωση με μέτρο και τις επιπτώσεις από τη κατ' ισχυρισμό αθέτηση της σύμβασης με τους τρίτους. Περιλάμβανε ισχυρισμούς με στόχο τη σύνδεση της κατ' ισχυρισμό ζημιάς με την αποδιδόμενη στους εφεσείβλητους αδικοπραξία ή αντισυμβατική συμπεριφορά. 35

40 Η τρίτη από τις προταθείσες τροποποιήσεις αναφερόταν και πάλιν στην κατ' ισχυρισμό υποχρέωση των εφεσείοντων έναντι των τρίτων. Λέγουν οι εφεσείοντες: Αν δεν υπήρχε στη σύμβασή τους με τους τρίτους ο όρος για πληρωμή προκαθορισμένων, όπως τις χαρακτηρίζουν, αποζημιώσεων, ύψους £3.000 μηνιαίως, θα υφίστα-

ντο μεγαλύτερη ζημιά. Αριθμοποιούν αυτή τη μεγαλύτερη ζημιά και επιδιώκουν να την αξιώσουν διαζευκτικά προς τη ζημιά των £3.000. Αυτής της μορφής η διαζευκτική αξίωση ήταν αναπόφευκτο να απορριφθεί. Ανεξάρτητα από οσαδήποτε άλλα αναφέρθησαν, είναι στοιχειώδες ότι η όποια αξίωση για θεραπεία προϋποθέτει πραγματικό υπόβαθρο στο σώμα της έκθεσης απαιτήσεως. [Βλ. *Ηλίας Αριστοδήμου v. Τάκη Χαραλάμπους* (1990) 1 Α.Α.Δ. 319]. Δεν υπάρχει τέτοιο υπόβαθρο εδώ. Αντίθετα, η προταθείσα διαζευκτική αξίωση συγκρούεται προς όσα κατά τους εφεσείοντες συνιστούν τα πραγματικά γεγονότα. Το ποιά θα ήταν η κατάσταση αν δεν υπήρχε ο αναφερθείς όρος στη σύμβαση προβάλλει ως θέμα εντελώς αδιάφορο αφού ο μόνος σχετικός ισχυρισμός των εναγόντων στην έκθεση απαιτήσεως θέλει τον όρο υπάρχοντα.

Με την έκθεση απαιτήσεως οι εφεσείοντες παρουσίασαν ως μόνη ζημιά τους από τη 1η Φεβρουαρίου 1989 και μετά, την αποζημίωση που είναι, όπως αντιλαμβάνονται εκείνοι το θέμα, υποχρεωμένοι να πληρώσουν στους τρίτους. Επεδίωξαν να επεκτείνουν την αξίωση τους. Η αντιπαροχή τους από τη πώληση του ακινήτου στους τρίτους θα συνίστατο, όπως ανέφεραν εξ αρχής, στο 25% όλων των μονάδων του κτιριακού συγκροτήματος που θα ανεγείρονταν. Η καθυστέρηση της παράδοσης, πέρα από τη γέννηση υποχρεώσεων έναντι των τρίτων, προκαλούσε και στους ίδιους κατ' ευθείαν ζημιά που συνίστατο στην καθυστέρηση ενοικίασης και εκμετάλλευσης των καταστημάτων, των γραφείων και των διαμερισμάτων που θα τους αναλογούσαν. Υπολόγισαν αυτή τη ζημιά σε £1.136 μηνιαίως και ζήτησαν τη συμπερίληψη της στις αξιώσεις τους από τη 1 Φεβρουαρίου 1989 μέχρι την παράδοση του ακινήτου.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για τους ακόλουθους λόγους:

1. Οι λόγοι που προβάλλονταν στην ένορκη δήλωση που καταχωρίστηκε προς υποστήριξη της αίτησης είναι ασαφείς και ανεπαρκείς. Η παρανόηση και το λάθος που επικαλούνταν "έπρεπε να είχαν γίνει αντιληπτά και να ζητείτο η διόρθωση τους από πολύ νωρίτερα". Ήταν αφύσικο θέματα που σχετίζονταν με τη συμφωνία αντιπαροχής να ήλθαν στην επιφάνεια "μόνο κατά την πρόσφατη σύζήτηση της υπόθεσής τους μεταξύ του δικηγόρου τους και του εμπειρογνώμονα τους".

Υπήρχε ενώπιον του πρωτόδικου Δικαστηρίου μόνο η ένορκη δήλωση του ενός από τους ενάγοντες. Δεν ζητήθηκε η αντεξέταση του και δεν μπορούσε παρά να προσεγγιστεί η αί-

τηση πάνω στη βάση των πραγματικών γεγονότων που εκείνος εισήγαγε. Ήταν, βέβαια, επιτρεπτή η εξαγωγή συμπερασμάτων με υπόβαθρο όμως αυτά τα γεγονότα. Δεν ήταν επιτρεπτό να απορριφθεί ουσιαστικά η μαρτυρία που προσάχθηκε ως μη αποδίδουσα την πραγματικότητα χωρίς τουλάχιστον να είχε παρασχεθεί στο μάρτυρα η δυνατότητα να δώσει όποια σχετική εξήγηση του εξηλείτο.

2. Η στάση των εναγόντων-αιτητών ουσιαστικά ισοδυναμούσε με απόκρυψη των πραγματικών τους αξιώσεων και αφήνει αρκετές υπόνοιες για κακοπιστία τους με αποτέλεσμα, όπως σημειώνεται στην πρωτόδικη απόφαση, τη στέρηση από τους εφεσίβλητους της δυνατότητας να καθορίσουν τη θέση τους έναντι των πραγματικών αξιώσεων των εφεσειόντων και να ενεργήσουν ανάλογα. Αυτή η διαπίστωση είναι συνέπεια της προηγούμενης και δεν ήταν επιτρεπτή για τον ίδιο λόγο. Σίγουρα προϋπήρχαν όσα κατά την αντίληψη των εφεσειόντων στοιχειοθετούσαν το δικαίωμά τους. Δεν μπορούμε όμως να συμφρανήσουμε πως, με δοσμένο το αποδεικτικό υλικό, ήταν δικαιολογημένο να καταλογιστεί στους εφεσειόντες απόκρυψη και κακοπιστία.
3. Αν εγκρινόταν η αίτηση οι εφεσίβλητοι θα τοποθετούνταν σε δυσμενέστερη θέση από ότι αν αποκαλύπτονταν από την αρχή οι πραγματικές αξιώσεις των εφεσειόντων και ότι αυτός ο δυσμενής επηρεασμός δεν θα μπορούσε να θεραπευθεί με επίδικαση εξόδων.

Με δύο επιστολές του δικηγόρου του ενός από τους εφεσειόντες, πριν από την καταχώριση της αγωγής, γνωστοποιήθηκε στους εφεσίβλητους ο προγραμματισμός για την αξιοποίηση του ακινήτου, η σύμβαση με τους τρίτους και ο όρος ως προς τις αποζημιώσεις σε περίπτωση καθυστέρησης παράδοσης του ακινήτου. Οι εφεσίβλητοι με την υπεράσπισή τους αρνήθηκαν όλως διόλου τη βάση της αγωγής. Είτε γιατί είναι θέσμοι ενοικιαστές είτε γιατί η νομοθετική πρόνοια που τους στέρησε αυτή την ιδιότητα είναι αντισυνταγματική είτε γιατί η χρονική διάρκεια της μίσθωσης παρετάθη. Ως προς τη ζημιά, αρνήθηκαν τους ισχυρισμούς των εφεσειόντων ολοκληρωτικά. Ειδικά δε τη σύμβαση με τους τρίτους και τα όποια επακόλουθα της τα χαρακτήρισαν ως άσχετα. Αυτή τη στάση την τήρησαν σταθερά ακόμα και ενώπιόν μας. Η αγόρευση για τους εφεσίβλητους, παρά τη προσπάθειά μας να υποδείξουμε ότι δεν εκδικάζεται τώρα η ουσία της αγωγής, αναφέρθηκε κατά το μεγαλύτερο μέρος της στο αβάσιμο, κατά τη θέση τους, της αγωγής. Το σχετικό ήταν

πως από τη στιγμή που δικαιούνταν να κατέχουν το ακίνητο οι τροποποιήσεις είναι άσχετες και άχρηστες ούτως ή άλλως και πως ακριβώς για αυτό οι εφεσείοντες είναι κακόπιστοι. Τελικά το ακίνητο παρεδόθη τον Ιανουάριο του 1990 για να ακολουθήσει, όπως ισχυρίζονται οι εφεσείβλητοι, η αίτηση για τροποποίηση, γεγονός που και αυτό, κατά τους ίδιους, δείχνει την κακοπιστία τους. Στην πραγματικότητα η παράδοση της κατοχής του ακινήτου, σύμφωνα με τα στοιχεία που οι ίδιοι οι εφεσείβλητοι έθεσαν ενώπιον του Δικαστηρίου, ήταν εντελώς ασύνδετη προς την αίτηση για τροποποίηση. Από τον Νοέμβριο του 1988 τοποθέτησαν στο πρατήριο ανακοίνωση ότι μετακινούνταν, και το Δεκέμβριο το έλκισαν. Ζήτημα τροποποίησης προέκυψε στις 9 Ιανουαρίου 1990 με τον τρόπο που σημειώσαμε στην αρχή και η αίτηση καταχωρίστηκε πριν την παράδοση του ακινήτου.

Δεν έχει συγκεκριμενοποιηθεί στην πρωτόδικη απόφαση από ποιά άποψη, με βάση τα πιο πάνω γεγονότα, θα τοποθετούνταν οι εφεσείβλητοι σε δυσμενέστερη θέση αν εγκρινόταν η τροποποίηση ούτε ποιά διαφορετική στάση θα ήταν λογικό να αναμένεται ότι θα τηρούσαν οι εφεσείβλητοι αν προβαλλόταν εξ αρχής η αξίωση των εφεσείοντων. Δεν μπορούμε να συμμεριστούμε το συμπέρασμα πως κάτω από τις περιστάσεις της υπόθεσης αυτής η έγκριση της αίτησης για τροποποίηση θα επέφερε οποιαδήποτε από τα αποτελέσματα αυτά.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο παρέπεμψε στην υπόθεση *Perestrello v. United Paint Co. Ltd* [1969] 3 All E.R. 479 αφήνοντας να νοηθεί ότι η αίτηση των εφεσείοντων θα έπρεπε να απορριφθεί για παρόμοιο λόγο. Μεταφράζοντας απόσπασμα από την απόφαση σημείωσε πως απορρίφθηκε αίτηση για προσθήκη αξίωσης για απώλεια κερδών γιατί θα έπρεπε πρώτα να προειδοποιηθεί ο εναγόμενος για την ύπαρξη πρόθεσης αξίωσης αποζημίωσης αυτής της φύσης, να του δοθούν λεπτομέρειες και ταυτόχρονα να του παρασχεθεί δυνατότητα πρόσβασης στα γεγονότα έτσι ώστε, με αυτό τον τρόπο, να γνωρίζει την υπόθεση που θα αντιμετώπιζε και να βοηθηθεί στον υπολογισμό πιθανής πληρωμής στο Δικαστήριο. Αυτά, όμως, όπως ορθά επεσήμαναν οι εφεσείοντες, δεν συνιστούσαν την αιτιολογία για την απόρριψη της αίτησης για τροποποίηση. Ούτε θα μπορούσαν να προδιαγραφούν άκαμπτοι κανόνες γενικής εφαρμογής, σε σχέση με θέμα που εμπίπτει στη διακριτική εξουσία του δικαστηρίου. Αναγνωρίζονται σχετικοί παράγοντες με ποικίλλουσα βαρύτητα ανάλογα με τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης. Οι ενάγοντες αξίωσαν "αποζημιώσεις" και επιχείρησαν να προσάξουν μαρτυρία για απώλεια κέρδους. Αποφασίστηκε πως αυτό δεν ήταν επιτρεπτό

για τους λόγους που προαναφέρθηκαν εφόσον η απώλεια κέρδους δεν ήταν το αναγκαίο και άμεσο αποτέλεσμα της “άδικης πράξης”. Είχε προηγηθεί η απόρριψη αίτησης για τροποποίηση για άλλους όμως λόγους που είχαν να κάμουν με τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης εκείνης. Έγινε αναφορά και στη στέρηση της δυνατότητας υπολογισμού για πιθανή πληρωμή στο Δικαστήριο, αλλά εκεί οι εναγόμενοι είχαν ήδη πληρώσει το ποσό της αρχικής απαίτησης στο Δικαστήριο για να ακολουθήσει μετά από μεγάλη καθυστέρηση η αίτηση για ριζική διαφοροποίηση της αγωγής τους ως προς τις αποζημιώσεις. Η παρούσα υπόθεση είναι διαφορετική. Η καθυστέρηση των 11 μηνών που παρατηρήθηκε και το γεγονός ότι άρχισε η ακρόαση της υπόθεσης, όπως ορθά διαφαίνεται και από την πρωτόδικη απόφαση, δεν ήταν παράγοντες που από μόνοι τους θα είχαν αποφασιστική σημασία. Οι εφεσεϊόντες είχαν εξ αρχής αξιώσει αποζημιώσεις με βάση τις συνέπειες από την καθυστέρηση ενόψει της σύμβασης για ανέγερση κτιριακού συγκροτήματος που προνοούσε και δική τους αντιπαροχή και η προταθείσα τροποποίηση, η αναφερόμενη δηλαδή στην κατ’ ισχυρισμό επιπρόσθετη ζημιά τους των £1.136 μηνιαίως, δεν ήταν ξένη προς την πιο πάνω βάση.

- 20 Για τους πιο πάνω λόγους η έφεση επιτυγχάνει μερικώς. Η πρωτόδικη απόφαση παραμερίζεται και αντικαθίσταται με απόφαση εγκριτική των τροποποιήσεων που προσδιορίσαμε πιο πάνω. Οι εφεσεϊόντες υπέβαλαν και ξεχωριστό αίτημα για την τροποποίηση της κλίμακας του κλητηρίου εντάλματος και της εκθέσεως απαιτήσεως. Η κλίμακα της αγωγής δεν αποτελεί μέρος της γραπτής πρότασης αλλά συνέπειά της. (Βλ. *Thoma v. Chambou* (1986) 1 C.L.R. 68). Με γνωστή την αξίωση των εφεσεϊόντων η κλίμακα θα προκύψει ως ζήτημα αριθμητικού υπολογισμού και θα εναπόκειται στους εφεσεϊόντες αλλά και στο Πρωτοκολλητήριο να βεβαιωθούν ότι θα έχουν καταβληθεί τα προβλεπόμενα τέλη.

- 35 Οι εφεσεϊόντες μπορούν να καταχωρίσουν τροποποιημένη έκθεση απαιτήσεως εντός 15 ημερών. Τροποποιημένη υπεράσπιση μπορεί να καταχωριστεί μέσα σε περαιτέρω 15 μέρες. Τα έξοδα της αίτησης για τροποποίηση και όσα έξοδα θα χαθούν θα τα επιβαρυνθούν οι εφεσεϊόντες. Επιδικάζονται υπέρ των εφεσεϊόντων τα 2/3 των εξόδων της έφεσης.

Η έφεση επιτρέπεται εν μέρει. Οι εφεσεϊβλητοι να πληρώσουν τα 2/3 των εξόδων.